

PRINCEZNY TO MAJÍ TĚŽKÉ

JINDŘICH MALŠÍNSKÝ

JINDŘICH MALŠÍNSKÝ

verše ALOIS KOLÁŘ

*PRINCEZNY
TO MAJÍ TĚŽKÉ*

aneb POHÁDKY PRO ANIČKU

2015

ŽAR

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele práv.

Jindřich Malšínský / Alois Kolář

PRINCEZNY TO MAJÍ TĚŽKÉ

Sazba a obálka: Dušan Žárský
V elektronické podobě první vydání
Vydal Dušan Žárský – ŽÁR, www.zar.cz
v roce 2015

ISBN: 978-80-86725-54-3

Věnováno Aničce Míkové

Pohádka je realita ozdobená fantazií.

Jindřich Malšínský

Pohádky jsou poklad. Vyprávění pohádek nenahradíš penězi, plnou ledničkou dobrot ani vytouženou hračkou. Mluvené slovo blízké osoby, obvykle maminky či babičky, je nezastupitelné. Jenže v dnešní uspěchané době není na to čas. Potom se nesmíte divit, že dítě má malou slovní zásobu, je ochuzeno o city, události kolem sebe jen registruje, aniž by o nich uvažovalo.

Mám rád pohádky bez násilí. Toho si člověk v životě užije ažaž. Pohádky v této knížce jsou laskavé a jsou doplněny básničkami mého přítele Aloise Koláře, na které vlastní text navazuje. Poprvé v české literatuře pro děti předškolního věku dochází k symbióze dětské poezie a prózy. Čas věnovaný Vašemu dítěti se Vám mnohonásobně vrátí.

Jindřich Malšínský
člen Obce spisovatelů České republiky

POHÁDKA 1

PRINCEZNY TO MAJÍ TĚŽKÉ

*Princeznička na bále
poztrácela korále.
A že byla bohatá,
byly celé ze zlata.*

*Její pantáta, pan král,
princezničce přikázal:
Všechny pěkně posbírat,
nebo si nebudeš hrát.*

*Protože byl hodný král,
sbírat jí je pomáhal.
Sbíral každý živý tvor,
dokonce i fraucimor.*

*Sbírali a hledali,
až je všechny sebrali.
Pak od toho sbírání
měli v zádech píchání.*

Bylo, nebylo velké město, větší než makový koláč, větší než kolo od vozu, prostě město pohádkové. Kominík se na všechny strany usmíval, děti se nehašteřily, ve škole nezlobily a neopisovaly.

Sluníčko pošimralo Aničku, ale té se z postýlky moc nechtělo. Nakonec přece jen vyskočila, vyčistila si zoubky a šupky dupky do supermarketu nakoupit. Tam mezi regály bloudil stařeček, celý nešťastný, protože si doma zapomněl brýle a bez nich se to moc špatně nakupuje. Anička mu ochotně pomohla a při loučení se jí stařeček svěřil, že není obyčejný dědeček, ale kouzelný a za její pomoc jí splní jedno přání. Anička chvíli přemýšlela a pak v žertu odpověděla, že by se chtěla stát princeznou.

„Tak to není žádný problém. Když řekneš Enyky benyky, červená líčka, ať je ze mne princeznička, staneš se princeznou a když tě to přestane bavit řekni Enyky benyky, kočička, ať je ze mne holčička a zase budeš Anička jako dřív.“ A než se nadála, dědeček zmizel.

Odpoledne si vzala košíček a vypravila se do lesa natrhat jahody a nasbírat hříbky do bramboračky. Po cestě si vzpomněla na dědečka a řekla si, že by mohla vyzkoušet, jestli si stařeček nedělal legraci. Řekla říkanku a ono to opravdu fungovalo. Na pasece stála princezna Anička s korunkou na hlavě, s krásnými dlouhými šatičkami a se zlatými střevíčky. Chvíli se brouzdala borůvkám a brzy měla sukničku urovanou a potřhanou od spadáných větví.

Najednou za sebou uslyšela hlas: „To jsi ty, ta nová princezna? Ty vypadáš! Půjdeš se mnou na zámek, tam se pře-

vlékneš, abys nevypadala jak hastroš a já tě představím ostatním princeznám.“ Za Aničkou stála princezna, načančaná, navoněná a navztekaná, že právě ji poslali pro tuhle špindíru.

Když přišly na zahradu, princezny se začaly smát, otočily se k ní zády a něco si šuškaly.

„Pojď, zavedu tě do zámku. Tam se převlékneš, abys vypadala k světu,“ řekla ji ta, co ji přivedla.

V zámku vešly do velkého sálu s křišťálovými lustry a velkými zrcadly ve zlacených rámech. Potom zašly do velké místnosti se spoustou krásných šatů, jedny byly hezčí než druhé. Tolik krásy Anička nikdy pohromadě neviděla. Princezna jí hodila ty nejškaredější.

Tyhle si obleč! V těch budeš z nás nejkrásnější,“ řekla posměšně.

Na zahradě se jí princezny znovu daly do smíchu a nebyly k utišení.

„Sedni si na lavičku a pořádně se dívej, jak si ladně házíme a chytáme míč. I při hře musíme být elegantní, aby se na nás každý se zalíbením podíval,“ poručily Aničce a pokračovaly ve hře.

Po chvíli je házení přestalo bavit a tak si začaly kreslit. Všechny malovaly krále s královnou s korunkou a zlatým jablkem, prince a princezničky v překrásných šatech s diamantovými náhrdelníky, náramky a prsteny s drahými kameny. Anička namalovala upocenou a udýchanou maminku ověčenou nákupními taškami. Když to princezny

uviděly, smály se na celé kolo, vrtěly hlavou a ťukaly si na čelo.

Tak tady nebudu ani hodinu, řekla si Anička, vstala, vyplázla na všechny jazyk a utíkala pryč, co jí nohy stačily. Celá udýchaná vyhrkla: Enyky, benyky, kočička, ať je ze mne holčička.

Byla ráda, když doběhla domů a padla mamince do náruče. Nadarmo se neříká:

VŠUDE DOBŘE, DOMA NEJLÉPE.

V jednom má ta moudrost pravdu: Když je doma pohoda, je to pro všechny jak balzám, jak na dortu jahoda.

POHÁDKA 2

POHÁDKOVÉ PRÁZDNINY

*Pro Aničku ty prázdniny
byly jedním krásným snem:
Napřed byla u babičky,
pak letěla letadlem.*

*Cestovala cizí zemí,
i v moři se koupala
a na vodním tobogánu
se s bratříčkem klouzala.*

*Dlouho na to vzpomínala.
Tahle dětská vzpomínka
zůstane jí natrvalo.
Jako její maminka.*

Sluníčko se probudilo a zlatým paprskem odstrčilo mráček, který chtěl dětem pokazit první prázdninový den. Rozhlédlo se po krajině, a co nevidí! V městečku větším než svatební koláč s mákem, tvarohem a povidly, prodavači odnášeli do krámu bedny s křupavými rohlíky a maminky a tatínkové pospíchali do práce.

Copak dělá Anička? Sluníčko se podívalo do paneláku a co nevidí. Anička spí s plyšovým medvídkem jako o půlnoci. Lehce ji pošimralo na tváři a pošeptalo, že povinnosti čekají. Anička se otočila, přitáhla si polštář a sluníčku vzkázala, že dnes nemusí vstávat, protože dětem začínají prázdniny.

„Promiň, promiň Aničko. To jsem ale popleta!“ Omluvilo se sluníčko.

Anička se protáhla a podívala se z okna, co je ve světě nového. Honzíkovi upadla z ruky na chodník zmrzlina a začal natahovat moldánky a paní Vránová s paní Kvasničkovou si povídaly tak dlouho, že vystály na chodníku jamku.

Dnes se půjdu podívat, jak se má v lesní chaloupce Sněhurka a trpasličkové a jestli něco nepotřebují.

Cestou se pozdravila s ježkem Bodlinkou, liškou Zrzečkou a ptáčkem Jarabáčkem a svěřila se jim, že jde navštívit své kamarády a nese jim na ochutnání borůvkový koláč.

„Trpaslíci? Tak tam raději nechoď,“ ozvala se sova.

„Ti to vedou od deseti k pěti!“ Zavřela oči a víc se od ní Anička nedověděla.

Trpaslíky zastihla v plné práci. Prófa s metrem v ruce něco vyměřoval, Kejchal vozil písek, ostatní ho rozhrabávali a Rejpal pořád nebyl s něčím spokojený.

„Ahoj kluci, přišla jsem vám pomoci,“ pozdravila Anička. „Mám prázdniny a tak jsem se rozhodla, že vás navštívím. Pomůžu Sněhurce v kuchyni, otrhám rybíz, nakrmím krá-

líky, prostě nabízím práci všeho druhu. A kdepak je Šmudla, kluk jeden ušmudlanej?“

„Jó, Aničko, nemáme to lehký. Sněhurka odjela na návštěvu ke své sestře Sněhové vločce, narodila se jí holčička Sněženka. Šmudla se nachladl a stůně. Žádný z nás neumí vařit a tak to jde s námi od deseti k pěti,“ postěžoval si Prófa.

„Kluci, uvidíte, že to společně zvládneme,“ zasmála se a vešla do chaloupky. „Propánajána,“ spráskla ruce, tady to vypadá!“ Nádobí neumyté, připálený hrnec, kolem kamen vysypaný popel a rozházené dříví a navíc v posteli Šmudla. Rychle uvařila bylinkový čaj s medem, podívala se pacientovi do krku, změřila teplotu a nakázala, aby se převlékl do čistého prádla.

„To bude dobrý! Teď se přikryj a spi. Až se vyspíš, zahrajeme si spolu Člověče nezlob se, vezmeš si prášek a ráno ti bude hej.“ Vyvětrala, zametla, utřela prach, umyla nádobí a pustila se do vaření.

„Oběd!“ Zavolala okýnkem na trpaslíky a ti, když ucítili vůni bramboračky s houbami, hned všeho nechali a utíkali k chaloupce. První vešel Štístko, obrátil se a vykřikl: „Kluci, tohle není naše chaloupka, ta naše vypadala úplně jinak.“

Všude bylo čisto, na stole ubrousky, talíře a příbory, uprostřed váza s květinami, nikde ani smítko a otevřeným oknem se na ně usmívalo sluníčko. Anička umyla nádobí, Kejchalovi přišla na vestě knoflík, převlékla posteť a s trpaslíky se rozloučila: „Já už musím jít domů, ale zítra

vám zase přijdu uvařit a potom zas a znova, až do návratu Sněhurky.

Večer v postýlce, když se jí oči zavíraly, rty se pousmály a zašeptaly: „Měla jsi krásný prázdninový den. Tak dobrou noc!“

POHÁDKA 3

JAK SE VODNÍK RŮŽIČKA OŽENIL

*Byla slavná pouť. Veselá,
vřískavá, hlučná, jak má být.
To bylo lidí! Nikdo se
nenechal o ni připravit.*

*K nebi stoupaly balonky,
od střelnic zněly rány
a cirkusový zvěřinec
otevřel svoje brány.*

*Byl tu i turecký med
a Kostelecké párky.
I jeden stánek – všehochuť,
ten s pouťovými dárky.*

*S dětmi se točil kolotoč,
hospodský točil pivo.
Zkrátka bylo tu od rána
do noci pěkně živo.*

Ve městě, které bylo větší než svatební koláč, větší než kolo od trakaře, byla ten den pouť. Na pouti nesměla chybět perníková srdce, cukrová vata, turecký med, marcipán, kyselé okurky, ale také kolotoče, střelnice, stánky s halenkami, svetríky a kabelkami, všechno podle poslední módy.

„Aničko, vstávej,“ volala z kuchyně maminka. Než Anička stačila něco říct, ozval se na nočním stolku mobil: „Snad ještě nespíš, ostudo jedna. Už tady na tebe s Jájou čekáme alespoň půl hodiny a ty pořád nikde.“ Volala kamarádka Evička a zavěsila.

Sešli se u houpáček, svezli se na ruském kole, báli se ve strašidelném zámku, kde se ozývalo ze všech stran vřís-kání, ječení, skučení, kvílení, pláč a nařikání a v poledne se rozloučili, že se po obědě zase sejdou u tobogánu.

Aničce bylo divné, že nikde neviděla vodníka Růžičku a tak si řekla, že se za ním cestou domů zastaví.

Vodník měl plno práce. Právě pomáhal Rákosníčkovi opravovat chaloupku, aby mu do ní v zimě nefoukalo. Když uslyšel hlásek své kamarádky, hned slezl z lešení a běžel jí naproti. „Jakoubku, byla jsem na pouti a když jsem tě tam nikde neviděla, řekla jsem si, že se musím podívat, co se děje.“

„Také bych šel na pouť, ale nemám s kým.“ Nařikal vodník. „Jsem samotinkej jako kůl v plotě, nikdo mi neuvaří, neuklidí, nevypere a nevyžehlí“ a začal natahovat mol-dánky.

„Nebřeč,“ povídá Anička. „Vždycky jsem ti radila, aby ses oženil a ty že ne, že si stačíš na všechno sám a teď máš, cos

chtěl. Nedá se nic dělat, musíš se oženit. Napíšeme inzerát a to by v tom byl čert, aby se nenašla nějaká šikovná a hezká vodnice, která by nechtěla s tebou hospodařit.“

A tak se taky stalo.

Za týden přiběhla Anička k rybníku znova a už z dálky volala, že nese radostnou novinu a hned zvědavému Jakobovi přečetla odpověď: *„Milý vodníčku! Jmenuji se Markétka a žiju s rodiči na Olšině. Umím vařit, šít, uklízet a spoustu dalších užitečných prací. Omlouvám se, že ti neposílám fotku. Já totiž žádnou nemám, ale když se dívám do zrcadla, tak si myslím, že jsem docela hezká vodnice. Srdečný pozdrav ti posílá Markétka z Olšiny.“*

Vodníku Kučerovi se dopis líbil a hned se strojl, že se za nevěstou rozjede.

V neděli zaklepal na dveře u rybníka Olšiny a když nikdo neotvíral zaklepal trochu hlasitěji.

„No no, to je spěchu! Nač ten chvat.“ Dveře otevřela starší vodnice a než stačila něco říct, Kučera smekl zelený klobouček s pentlemi, hluboce se uklonil a políbil jí ruku: „Panímámo, já jsem vodník Růžička od rybníka Pod modřínem a s vaším dovolením jsem si přišel pro vaši dceru Markétku.“

„Ne tak hrrr, zelený panáčku! To záleží také na Markétce. Je vidět, že máš slušné vychování a jestli se budeš Markétce líbit, tak proč ne.“

Markétce se Jakoubek líbil a tak se šli po obědě společně projít po hrázi. Povídali si o všem možném a podle smíchu i pocestný poznal, že jsou zamilovaní. Když se vraceli

domů, bylo vidět, že chtějí něco říct a nevědí jak do toho. První se odvážila Markétka: „Jakoubku, umíš líbat?“

„Asi jo,“ pochybovačně odpověděl Růžička.

„Já moc ne.“

A tak se společně učili líbat a oběma se to moc líbilo.

Za měsíc byla svatba veliká, převeliká. Markétka měla bílé šaty s vyšívanými drobnými kvítky, Jakub byl ve fraku se zlatými knoflíky a zeleným cylindrem s pentlemi.

*To vám, lidi, byla svatba,
vodník si bral vodnici.
Na ní jako svatebčané
byli samí vodníci.*

*Výskali a hodovali,
všude samé pentličky.
Vodníci prý na ně kdysi
vábívali dušičky.*

*Ale to už bylo dávno,
kdekdo měl z vodníků strach.
Dneska se s vodníkem potkáš
sem tam někdy v pohádkách.*